

Skriv mer om klassisk musikk!

Av Tore Nasset, avislesende musikkelsker

I et tankevekkende intervju i Adresseavisen på lørdag tar dirigenten og bratsjisten Torodd Wigum til orde for bedre mediedekning av klassisk musikk. Det er gode grunner til å støtte Wigums initiativ. Men Wigum sier ikke mye om hva slags musikkjournalistikk han vil ha. La oss ta debatten!

Først må vi punktere myten om at klassisk musikk er et smalt felt for de få. I Norge i dag er det tusenvis av mennesker som spiller i orkester eller korps eller som synger i kor. For alle barna på musikkskolen er det viktig at avisene skriver om de store stjernene innenfor klassisk musikk. Elise Båtnes, Astrid Nordstad og Randi Stene er like viktige rollemodeller for unge utøvere som Therese Johaug og Ada Hegerberg er for skiløpende og fotballspillende smårollinger. Løft de klassiske utøverne frem! Dette er godt stoff som er relevant for mange lesere.

Men hva slags musikkjournalistikk trenger vi? «Musikalsk sportsjournalistikk» som feirer bragdene til norske utøvere på de store konsertscenene i inn- og utland, er vel og bra. Men vi trenger også analyse og debatt rundt den klassiske musikken. Vi trenger journalister som tar sjansen på å utfordre og stille spørsmålstegn. Klassisk musikk befinner seg ikke i en boble, men henger tvert imot tett sammen med de store spørsmålene i samfunnet. La meg nevne to eksempler.

Det første gjelder vårt forhold til Europa. Skal vi være norske nordmenn fra Norge, som fiolinisten Ole Bull formulerte det på 1800-tallet, eller internasjonalt orienterte europeere? Det er krig i Europa, og i Norge må vi tenke gjennom vårt forhold til Europa på nytt. Her er klassisk musikk brennaktuell, for ingen del av kulturarven er nærmere knyttet til Europa enn den klassiske musikken. Hva tenker klassiske utøvere i dag om spenningsforholdet mellom det nasjonale og det europeiske?

Det andre spørsmålet handler om forholdet mellom makt og musikk. I en tid der totalitære regimer har vind i seilene, får dette spørsmålet ny aktualitet. Det er mange forskjeller på Russland under Stalin og dagens regime i Kreml, men ideologisk ensretting og undertrykkelse av annerledestenkende er likheter som skremmer. Musikken til Sjostakovitsj og andre komponister fra sovjettiden forteller om kunstens kår i et totalitært samfunn. Sjostakovitsj balanserte på slakk line: På den ene siden måtte han tilpasse seg regimets krav, på den andre siden måtte han være tro mot seg selv som kunstner. Problemstillingen er dessverre også aktuell i dag. Hvordan tenker musikere i dag om dette?

Min oppfordring til norske kulturjournalister er: Skriv om klassisk musikk, og knytt an til de store samfunnsproblemer! Oppfordringen til norske musikere er: Ta del i samfunnsdebatten! Ikke vent til journalistene oppdager dere, for dere har mye å bidra med.